

Köszöntő az Isépy-könyvtár megnyitójára

„Könyvet gyűjteni mindig szellemi befektetés. Könyvállványokat nem tölthet meg, csak a szenvedély vagy legalább a nosztalgia. Az ember persze nem olvas el mindent. De a könyvtár nem is arra való, hogy elolvassák, hanem hogy elolvashassák. Könyvgyűjtő az lesz, aki ott akarja tudni maga körül, megidézhető állapotban, a szellemeket.”
– írta Németh László. Egy iskola, egy gimnázium számára különösen fontos, hogy maga körül tudja ezeket a szellemeket.

Az 1806-ban kiadott újabb királyi *Ratio Educationis* a gimnáziumok igazgatóinak kötelességévé tette; legyen gondjuk – többek között – iskolájuk könyvtárára is. Ekkor jelenik meg először egy állami hivatalos rendelkezésben utasítás a középszintű iskola saját – más intézményekkel nem közös – önálló könyvtáráról, ekkor jelenik meg a mai értelemben vett iskolai könyvtár. A 19. században alapított gimnáziumok ennek következtében értékes gyűjteményekkel rendelkeznek.

Ezeknek a könyvtáraknak meghatározó szerepe van az iskolai hagyományok, az iskolai identitás kialakításában és megőrzésében. Az iskola ugyanis a változásra épül, diákok és tanárok nemzedékei követik egymást a falak között. Az állandóságot pedig a könyvtár jelenti, hiszen könyveinek lapjai sok-sok nemzedék érdeklődő tekintetét őrzik.

Gimnáziumunkat 1995-ben alapította Hódmezővásárhely városa. Tíz évvel ezelőtt, 2001-ben vettük fel Németh László nevét, és ezzel hitet tettünk a minőség vállalása mellett.

Most, tíz évvel később Hódmezővásárhely városa Isépy Tamás gazdag könyvgyűjteményével egy patinás gimnáziumi könyvtárat alapított. A könyvhagyaték Isépy Tamás polgári értékrendjét és széleskörű, humán érdeklődését tükrözi.

A klasszikus magyar és világirodalom szisztematikus gyűjteménye mellett több tudományterület összefoglaló kézikönyve, ritkaságnak számító magyar és idegen nyelvű képzőművészeti albumok, szépirodalmi sorozatok, idegen nyelvű kötetek lelhetők fel.

Mondhatnák a modern kor pragmatikusai, hogy mindez mire való, hiszen ez a gyűjtemény elfér egy nagyobb kapacitású pendrive-on. De digitalizálható-e az a szeretet, amivel a könyvgyűjtő levette könyvespolcáról a kötetet? Digitalizálható-e az a humanista értékrend, amellyel kiválasztotta és megvásárolta a könyvet. És digitalizálható-e a lapozás, amellyel újabb titkok és szépségek felé vezet minket az olvasás?

A könyv és a könyvtár nem információt tárol, hanem érték-alapú tudást, műveltséget, értékrendet, erkölcsöt, a lélek békéjét, amit akkor érzünk, ha a magyar vagy az egyetemes kultúra legnagyobbjainak alkotásait olvashatjuk. Az iskola feladata, hogy fogékony diákjait az információhordozóktól elvezesse a könyvtárig. Mindkettőnek felmutatva a maga érvényes helyét és feladatát. Németh Lászlót idézve:

„Az iskolának nemcsak művelt, tájékozott embereket kell nevelnie: a műveltség, tájékozottság lázában égő olvasókat is. Az, hogy az iskolában szerzett tudás az életben mennyire tokolódik el, zsugorodik össze vagy indul burjánzásnak, függ attól, hogy a diákból mennyire tudunk olvasót nevelni, s ha tudunk: milyet.”

Ha egy iskola Németh László nevét viseli, könyvtárában pedig Isépy Tamás könyvgyűjteményét őrzi, annak útját egyértelműen kijelölték. Köszönet Hódmezővásárhely városának nagylelkű felajánlásáért.

A tanári kar örömmel és büszkeséggel fogadja Isépy Tamás könyvtárát. Könyveit és emlékét méltó módon őrizni fogjuk.

Árva László igazgató

Köszönet

Az embereket csak szeretve lehet jobbá tenni.

(Böjte Csaba)

A Szent Családot ábrázoló apró kis szobrocskára a Dévai Szent Ferenc Alapítvány könyvtárának rendezésekor bukkantam. Nem sikerült kinyomozni, hogy ki faragta, de aki csak megpillantotta, nem tudta levenni róla a tekintetét. Ugyanaz az odaadó szeretet sugárzik róla, mint Csaba testvér jóságos lényéből, aki családok százait segíti ebben az érzelmekben elszegényedett világban. Most is átélem azokat a pillanatokot, amikor a késő esti órákban az apró lámpácskák fényénél, a klauzúrán, a meghitt békességben hordozom a könyveket. Csak az ódon bencés kolostor padozatát lehet hallani, amint sercen a lépéseim alatt. A gyermekek nyugodt álmukat alusszák. Csaba testvér szobájából aprócska fény szűrődik ki. Imádkozik, elmélkedik, hogyan lehetne még több gyermeknek segíteni, miként oszthatná szét a szeretetet, hogy az másokban tovább sokszorozódjék; hitet, s kenyeret adva az élet nehéz pillanataiban. Csodálom ezt az embert, akinek mindig van egy biztató szava, tekintete, hogy szebbnek, jobbnak lássuk a világot.

Az ő szeretetteljes, hitből fakadó kisugárzása kíséri az utamat. A hithez, élethez való viszonya erőt ad, hogy a mindennapok kilátástalan helyzetében is észrevegyem a szépet, a jóságot és a szeretetet, hogy azt másokkal is megoszthassam.

Egy olyan társadalmilag és gazdaságilag nehéz időszakban, mint amelyben most élünk, különösen nagy erőfeszítések árán lehet tartalmas folyóiratot fönntartani, mely az értékeink bemutatásával foglalkozik. Hálás vagyok a Hód-Biotech Kft-nek, a *kiadónak* - Fuchsz Máténak -, aki alapította és biztosítja a *Vásárhelyi Látóhatár* megjelenését, a *szerezőknek*; akik közreadják írásaikat, az *olvasóknak*; akik megvásárolják, olvassák a lapot, mellyel közreműködnek a fenntartásban, s viszik a hírt; általuk lesz szebb, jobb ez a világ, a *mecénásainknak*; a Czirbusz Piroska Emlékére közalapítványnak, a Szoliter Nyomdának éppúgy, mint a névtelen támogatóinknak.

Hálás vagyok az Isteni Gondviselésnek, hogy megadatik ilyen szép dologgal foglalkozni, melyhez szerkesztő és háttérben segítő társakat is kapok!

Köszönöm mindenkinek, s kérem, a jövőben is támogassák, olvassák a *Vásárhelyi Látóhatárt*, hogy kulturális értékeinkről jelt hagyassunk a jövő nemzedékének!

Mindenkinek békés karácsonyi ünnepet és boldog új esztendőt kívánok!

Benák Katalin főszerkesztő